

Hồi 39

Trải qua biết bao gian nan lại đoàn viên Mong gặp mặt một lần ngọc nữ kinh tâm

Trương Thiên Trì chạy thực mạng, Phùng Anh đã mất thuốc giải cho Đường Hiểu Lan, lửa giận bốc lên đầu, thấy y bỏ chạy chẳng màng đến việc nhận tử muội nữa, nàng lướt người lao bổ xuống như chim ưng bắt thỏ, vấy ra một đóa kiếm hoa đâm vào sau lưng của Trương Thiên Trì.

Chợt nghe Phùng Lâm kêu: “Nường tay!” Phùng Anh chưng hửng, chỉ thấy Phùng Lâm cũng lướt đến, từ trên không bổ xuống. Mũi kiếm của Phùng Anh vừa mới nhả ra, đã bị nàng từ trên gạt xuống đánh keng một tiếng, hai kiếm đều bật ra. Hai tử muội vọt ngang ba bước, Trương Thiên Trì lại chạy về phía trước. Phùng Lâm thấy thân pháp của Phùng Anh quá nhanh, nhất thời nôn nóng cho nên thi triển thuật Miêu ưng phốc kích học được từ Bát tỷ thần ma, tuy đã cứu được Trương Thiên Trì nhưng khiến Phùng Anh nổi lòng nghi ngờ.

Phùng Anh từng cùng Bát tỷ thần ma đấu mấy lần ở ngoài hải đảo, có ấn tượng rất sâu đối với thuật Miêu ưng phốc kích của y. Vừa thấy thân pháp của Phùng Lâm là chiêu số của lão ma đầu này thì bất giác ngẩn ra, thầm nhủ: “Nó ra tay cứu ác tặc, dùng chiêu số của Bát tỷ thần ma, chả lẽ nó cùng một giuộc với kẻ xấu?” bất giác lòng đau như cắt, nàng mở mắt nhìn trừng trừng Phùng Lâm. Từ nhỏ Phùng Anh được Dịch Lan Châu dạy dỗ, rất coi trọng chuyện chính tà, lúc này phát giác muội muội của mình là kẻ xấu, trong nhất thời tâm trạng sợ hãi đau đớn, lo buồn đan xen nhau, nàng không biết làm thế nào mới phải!

Còn Phùng Lâm thấy Phùng Anh cứ trừng mắt nhìn mình, bất giác bật cười, thầm nhủ: “Nàng có dung mạo giống mình, không biết võ công như thế nào?” bởi vậy mới có ý thử chiêu, cười rằng: “Trừng mắt nhìn ta làm gì?” rồi trở tay đâm một nhát kiếm vào huyệt đạo của Phùng Anh, đồng thời chân giở lên đá vào khớp gối của nàng. Hai chiêu này, một chiêu là Thiên Nam kiếm pháp của Hải Vân hòa thượng, một chiêu là gia số của Đồng Cự Xuyên phái Linh Sơn. Phùng Anh nào biết nàng thử chiêu, buộc phải lấy công làm thủ, thế là xoay người, đâm soạt soạt hai kiếm, phá giải chiêu số của Phùng Lâm.

Phùng Lâm cười rằng: “Kiếm pháp hay!” rồi tay trái đánh ra một chiêu Thái phụng toàn ổ, tay phải đánh ra một chiêu Vân long điệu đầu lướt người tới trước. Phùng Anh quát: “Sao người không biết tự kiếm, giúp cho kẻ gian, không sợ làm ô nhục cha mẹ hay sao?” chiêu số của Phùng Lâm rất lanh lẹ, nàng chặn được mấy chiêu, Trương Thiên Trì đã chạy hơn nửa dặm.

Phùng Anh nổi giận, quát: “Người còn cản nữa, ta sẽ trừng phạt người!” Phùng Lâm cười nói: “Người có bản lĩnh cứ thử xem!” Phùng Anh lướt người vẩy mũi kiếm, chỉ thấy ngân quang tỏa ra, Phùng Lâm kêu không xong, trong ánh kiếm bóng người, Phùng Anh giở tay tát bóp tới, thấy Phùng Lâm rút đầu kêu hoảng, trong lòng không nỡ, cho nên tay chỉ lướt qua mặt nàng, Phùng Lâm xoay người đánh ra, cười nói: “Ta đã bảo người đánh không trúng kia mà!” Phùng Anh mặt lạnh như sương, hừ một tiếng, phóng vọt người lên đuổi theo Trương Thiên Trì.

Phùng Lâm kêu: “Y đã bị thương, tại sao người còn bức hiếp người ta? Người không hiểu quy củ giang hồ sao?” rồi lại thi triển thuật Miêu ưng phốc kích từ trên không bổ xuống, chặn Phùng Anh lại, kêu: “Trương trại chủ, người chạy lên núi, trên núi có một miếu nhỏ, trong miếu có người cứu người”. Trương Thiên Trì kinh hãi, quay đầu lại kêu đa tạ rồi cố nén đau chạy lên núi.

Phùng Anh nổi giận mắng: “Nha đầu, ta phải dạy cho người một bài học!” rồi nàng thi triển Thiên Sơn kiếm pháp liên tục tấn công, đâm vào cổ tay của Phùng Lâm, muốn buộc nàng buông kiếm, Phùng Lâm nhảy nhót né tránh, vận dụng mấy loại võ công mà vẫn chỉ có thể chống đỡ.

Trong lúc kịch đấu Phùng Anh kêu: “Buông kiếm!” Mũi kiếm hất tới, vừa nhanh vừa chuẩn, Phùng Lâm chột kêu: “Chưa chắc!” rồi cây kiếm gạt từ trong ra ngoài, kiếm thế trông rất chậm, Phùng Anh chỉ cảm thấy một luồng kinh lực đẩy về, bất giác kêu ô một tiếng, chỉ thấy kiếm pháp của Phùng Lâm lại thay đổi, kiếm thế trong nhu có cương, đúng là kiếm pháp thượng thừa của nội gia.

Té ra Phùng Lâm đã nghiên cứu Vô Cực kiếm pháp của Phó Thanh Chủ, đây là lần đầu tiên sử dụng, Vô Cực kiếm pháp tuy không tinh diệu bằng Thiên Sơn kiếm pháp nhưng có sở trường lấy nhu khắc cương, trong nhất thời Phùng Anh chẳng làm gì được nàng. Được khoảng năm mươi chiêu, Phùng Anh nổi giận, triển khai Đại Tu di kiếm pháp, chỉ thấy một luồng kiếm quang đề lên đầu của Phùng Lâm tựa như núi Thái, khiến nàng rất khó chịu. Công lực của Phùng Lâm dấu sao cũng kém hơn Phùng Anh, dần dần không triển khai được kiếm thế.

Phùng Anh ngậm vận kinh, lại quát: “Còn chưa buông kiếm?” rồi từ trên dè xuống, Phùng Anh lướt người ra phía sau, kiếm dẫn ra sau, hai kiếm chạm vào nhau kêu keng một tiếng, Phùng Lâm chột thối lui ra sau, kêu: “Nguy thật!” rồi vụt chạy lên núi!

Chiêu này của Phùng Lâm là tinh hoa trong Vô Cực kiếm pháp, trước tiên dùng nhu lực hóa giải các kinh của kẻ địch, sau đó phản công, nhưng Phùng Lâm thấy kiếm pháp của Phùng Anh ảo diệu vô cùng, biết nếu cứ đánh tiếp chắc chắn sẽ thất bại cho nên không cần phản công đã thối lui ra sau.

Phùng Anh dùng Đại Tu di kiếm thức mà cũng không thể đoạt binh khí trong tay nàng, bất giác thất kinh, thầm nhủ: “Võ công của nó ghê gớm thế này, mình càng không thể để cho nó đi vào nẻo tà, nối giáo cho giặc”. Thế là cầm kiếm đuổi theo.

Khinh công của Phùng Lâm tuy không bằng Phùng Anh, nhưng khi bị đuổi đến quá gần, nàng trở tay đánh lại một kiếm, dùng những chiêu số phòng thân tinh diệu trong Vô Cực kiếm pháp chống trả, trong vòng mấy chiêu Phùng Anh chẳng thể nào đánh bại nàng, chỉ đành đuổi sát theo sau. Chạy một hồi, nàng thấy phía trước có một cái am nhỏ, tiếng chuông bên trong vọng ra, Phùng Lâm chum môi huýt một tiếng sáo, có ý dụ Lý Tri ra để cho chàng bất ngờ, Phùng Anh tưởng rằng nàng gọi đồng đảng cho nên càng đuổi sát theo sau.

Khi Lý Tri đưa Quảng Liên lên núi, trời đã sáng, chỉ thấy ni cô trung niên ngồi xếp bằng trên bờ đoàn ở đại điện. Lý Tri rất không vui vì chuyện đêm qua, nói: “Cứu người một mạng còn hơn xây bảy bậc phù đồ, sư thái, xin thứ tôi đã quấy nhiễu bà”. Ni cô đứng dậy nói: “Cứu người là chuyện đương nhiên. Tiểu cô nương đâu?” Lý Tri nói: “Nàng đợi một người bằng hữu, lát nữa sẽ trở về”.

Lúc này Quảng Liên đã tỉnh dậy, vẫn còn nằm trên lưng Lý Tri, ông ta hỏi: “Ai đang nói thế? Có phải là Luyện Hà không?” tiếng nói tuy rất yếu nhưng ni cô nghe tựa như sấm nổ giữa trời xanh, vội vàng chạy tới đỡ Quảng Liên, nước mắt lưng tròng, một lát sau mới thốt lên: “Trời, cha, có phải là cha không?” Lý Tri ngạc nhiên, đặt Quảng Liên xuống, định hỏi han, chỉ thấy hai người đã ôm nhau, Quảng Liên run lên bần bật, chột kêu lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Ni cô trung niên khóc: “Cha, cha đừng đi!” Lý Tri bắt mạch cho Quảng Liên, nói: “Ông ta vì mừng quá độ, nhất thời kích động cho nên ngất đi, không hề gì”. Ni cô thấy Quảng Liên đình đầy máu, mặt vàng ệt thì rất lo lắng, Lý Tri nói: “Ông ta bị thương tuy nặng nhưng không nguy hiểm đến tính mạng. Tôi đảm bảo sau ba ngày ông ta có thể ngồi dậy, sau một tháng có thể hồi phục bình thường!” ni cô ngừng khóc, giúp Lý Tri đưa Quảng Liên vào tịnh thất, Lý Tri nói: “Tôi sẽ thôi cung quá huyệt cho ông ta”.

Ni cô trung niên đứng một bên khóc thút thít, một hồi sau, Quảng Liên đã ngủ thiếp đi, Lý Trị nói: “Chúng ta ra ngoài”. Ni cô trung niên lau nước mắt, bước ra đại điện, thấp nhan đèn rồi quỳ xuống trước tượng Bồ Tát lẩm rầm khấn vái. Lý Trị đứng một bên, nghe bà ta nói văng vẳng: “Tín nữ Quảng Luyện Hà đa tạ Bồ Tát phù hộ, ban cho cha con chúng con đoàn viên. Cầu xin Bồ Tát lại thi triển Phật lực, phù hộ cho Anh nhi và Lâm nhi bình an vô sự, sớm ngày trở về bên con”. Lý Trị giật mình, vội hỏi: “Bà còn có hai người con gái?” lúc này bên ngoài vọng vào tiếng đánh nhau, ni cô chậm rãi đứng dậy, gõ mấy tiếng chuông rồi bước ra cửa chùa, trong khoảnh khắc, Lý Trị chợt thấy ánh mắt bà tựa như chan chứa tình yêu vô hạn, tựa như mẹ của mình vậy.

Lý Trị cũng lặng lẽ bước ra, tiếng rượt đuổi nhau từ bên ngoài vọng vào, Lý Trị nghĩ: “Chả lẽ Lâm muội đã gặp cường địch?” rồi chàng nhìn xuống, chợt thấy có một hán tử thân hình cao lớn, vai dính đầy máu loang choạng chạy lên. Lý Trị hỏi: “Người là ai?” người ấy nói: “Chưởng môn của phái Thiên Đài Trương Thiên Trì”. Lý Trị nói: “Bằng hữu của người đang đợi phía trong”. Rồi đưa tấm huyết thư của Quảng Liên, Trương Thiên Trì xem xong mặt biến sắc, hỏi: “Chả lẽ Quảng Liên đã gặp nạn? Người là ai? Làm sao có được tấm huyết thư này?” Lý Trị nói: “Quảng tiên sinh đã bị thương nhẹ, không hề gì. Ông ta nhờ tôi cứu huynh. Huynh có thấy một tiểu cô nương không?” Trương Thiên Trì nói: “Tôi thấy hai người, một người cứu tôi, một người giết tôi, cả hai đều giống hệt nhau!” y nói xong thì té nhào xuống.

Ni cô trung niên lúc này mới lẩm bẩm: “Giống hệt nhau, trên đời lại có chuyện trùng hợp đến thế?” Lý Trị giật mình, ni cô lại nói: “Xương tì bà của y đã bị đâm thủng, tiểu huynh đệ biết y thuật, hãy mau cứu y, y là bằng hữu của cha tôi, chắc không phải người xấu”. Lý Trị lại thất kinh: “Lẽ nào ni cô này cũng biết võ công?” rồi nói: “Vậy xin sư thái đứng ở đây đợi bằng hữu của tôi”. Ni cô vẫn đứng nhìn ra xa, không quay đầu lại, lẩm bẩm: “Ta biết rồi, ta sẽ đợi, ta đã đợi mười bảy năm qua!” giọng nói tràn trề nỗi niềm u oán, Lý Trị giật mình, công Trương Thiên Trì vào tịnh thất, trong lòng kỳ lạ, bàng hoàng, liệu rằng chắc sẽ có chuyện bất ngờ xảy ra.

Lại nói Phùng Anh đuổi theo Phùng Lâm, bất giác đã lên đến ngôi chùa, chợt nghe một giọng nói nghiêm nghị mà đầy từ ái kêu lên: “Ngừng tay!”

Giọng nói ấy tựa như có sức mạnh không thể kháng cự nổi, hai người không hèn mà đều ngừng lại, ngẩn người ra nhìn, chỉ thấy trước cửa chùa có một ni cô trung niên, mắt chan chứa lệ nhòa, thở dài rồi lắc đầu: “Cốt nhục gặp nhau mà cũng không biết, tự tàn sát lẫn nhau, thật là đáng thương!”

Ni cô trung niên này chính là Quảng Luyện Hà, khi bà gặp Phùng Lâm, đã nghi nàng là con của mình, nhưng vì tên họ khác nhau, không dám nhận nhau, nay thấy họ y

hết nhau, nghĩ bụng trên đời ngoài trừ hai đứa con song sinh của mình, chẳng có người nào giống nhau như thế.

Phùng Anh và Phùng Lâm đều cảm thấy cõi lòng chao đảo, Phùng Anh ngắc đầu hỏi: “Bà ta ai? Bà làm sao biết chúng tôi là tỷ muội?” Phùng Lâm cũng kêu: “Sư thái, bà có biết lai lịch của tôi không? Đêm qua tại sao bà không nói? Nàng có phải là tỷ tỷ của tôi không?” Quảng Luyện Hà vừa mừng vừa đau xót, đột nhiên chạy tới, tay trái nắm Phùng Anh, tay phải nắm Phùng Lâm, một lúc sau mới mỉm cười: “Các con hãy cười cho ta xem, ta sẽ biết ai là tỷ tỷ, ai là muội muội”.

Phùng Anh ngẩn ra nhìn mẹ, trong nhất thời chẳng cười được, Phùng Lâm lại bật cười một tiếng, đột nhiên đưa tay cù vào nách Phùng Anh, nói: “Sư thái bảo tỷ cười, tại sao tỷ không cười?” Phùng Anh nhột nhạt, bất giác bật cười khanh khách. Chỉ nghe ni cô trung niên kêu: “Lâm nhi, đừng nghịch, con là muội muội, từ rày về sau hãy nghe lời tỷ tỷ của con!” Phùng Anh, Phùng Lâm thấy thế đều không hẹn mà kêu lên: “Mẹ!” rồi ba người ôm nhau, sáu dòng nước mắt chan hòa rơi xuống.

Mẹ con gặp nhau tựa như cách thế, Quảng Luyện Hà vừa khóc vừa cười, ôm hai đứa con vào lòng, cũng không biết trải qua bao lâu, chợt nghe một tiếng: “Anh muội!” Lý Trị từ am ni cô chạy ra, thấy thế vừa mừng vừa kinh ngạc. Quảng Luyện Hà cười nói: “Lý huynh đệ hãy đến gặp hai đứa con gái của tôi, đa tạ đã cứu cha tôi, lại đưa Lâm nhi đến, giúp cho cả nhà chúng tôi đoàn viên”.

Phùng Lâm và Phùng Anh lau nước mắt, kêu lên: “Lý ca ca!” rồi chạy tới, nhưng không hẹn mà đều đứng lại. Lý Trị thấy mắt hoa lên, trong nhất thời chẳng nhận ra đâu là tỷ tỷ, đâu là muội muội, đang cố nhớ lại sáng nay Phùng Lâm mặc quần áo thế nào. Quảng Luyện Hà nói: “Anh nhi Lâm nhi, các con lại cười lên xem nào”. Lần này Phùng Anh và Phùng Lâm đều cười, Quảng Luyện Hà chỉ họ nói: “Tiểu huynh đệ xem, chúng thật giống nhau, lúc nhỏ cả ta cũng không nhận ra. nhưng khi bọn chúng cười lại có một lún đồng tiền, đồng tiền của tỷ tỷ nằm ở bên má trái, đồng tiền của muội muội nằm bên má phải, tiểu huynh đệ hãy nhìn cho kỹ, sau này đừng nhận lầm nữa”.

Phùng Lâm cười khanh khách, bước tới nắm tay Lý Trị, nói: “Mẹ, lát nữa y sẽ phân biệt được. Con nghịch ngợm hơn tỷ tỷ nhiều!”

Chợt Phùng Anh nhớ lại số thuốc mình vất vả lắm mới có được đã trôi theo dòng nước, Đường Hiểu Lan sắp mất mạng tới nơi, trong lòng đau đớn, bất giác nước mắt rơi như mưa. Lý Trị thấy thế, giật mình thầm nhủ: “Anh muội và mình là đôi thanh mai trúc mã, tuy không thể ước trước nhưng tâm sự của nữ nhi thật khó liệu. Mình xuống núi

không đây ba năm đã yêu người khác. Chả lẽ vì thế mà nàng hận mình hay sao?” rồi chàng cứ đứng ngẩn ra nhìn Phùng Anh.

Quảng Luyện Hà và Phùng Lâm cũng ngạc nhiên, Phùng Lâm thầm nhủ: “Tỷ tỷ, nếu tỷ muốn y thì cứ nói rõ, khóc để mà làm gì?” trong lòng nàng thầm tính, nếu hai người họ quả thực có tình cảm với nhau thì sẽ nhường Lý Trị cho tỷ tỷ, tuy là nghĩ thế nhưng trong lòng cũng thầm thấy bẽ bàng.

Phùng Anh lau nước mắt nói: “Lý ca ca, Trương Thiên Trì là người thế nào? Tại sao Lý ca ca lại bao che cho y? Hãy kêu y ra đây, muội phải chặt hai tay của y mới giải được nỗi hận trong lòng!”

Lý Trị ngạc nhiên nói: “Muội và Trương Thiên Trì có thù hận gì? Y là chưởng môn của phái Thiên Đài, tuy không phải là người hiệp nghĩa nhưng cũng chẳng phải kẻ đại ác, vả lại y còn là bằng hữu của ngoại tổ phụ muội!”

Phùng Anh nghe thế, lại khóc như mưa, Quảng Luyện Hà nói: “Anh nhi, con có việc gì thế?” Phùng Anh nói: “Y chẳng phải người tốt, đã làm mất thuốc giải của con”. Quảng Luyện Hà nói: “Thuốc giải gì?” Phùng Anh thút thít nói: “Con phải cứu một người bằng hữu, thế mà tên Trương Thiên Trì này lại vô cớ động thủ với con, ném thuốc giải của con xuống khe suối, khiến con chẳng tìm lại được”. Phùng Lâm chợt hỏi: “Bằng hữu của tỷ là nam hay nữ?” Phùng Anh đỏ mặt nói: “Lý ca ca, người này cũng rất quen với huynh. Huynh còn nhớ Đường thúc thúc của muội không? Y đã ở Thiên Sơn ba năm”. Lý Trị nói: “Ồ, té ra là Đường Hiểu Lan!” chàng ta thấy vẻ lo lắng của Phùng Anh, biết không chỉ là tình cảm của một tiểu diệt nữ giành cho thúc thúc, trong lòng cả mừng, lại thầm trách mình đã suy đoán bừa bãi.

Phùng Lâm bất giác bật cười, nói: “Tỷ tỷ, muội đã liên lụy đến tỷ. Trương Thiên Trì vốn là tìm muội, bởi vì thủ hạ của y cướp một quyển sách của chúng tôi, bị muội dùng phi đao đả thương ba người”. Phùng Anh ngạc nhiên: “Vậy tại sao các người lại cứu y?” Lý Trị trả lời: “Oan gia nên giải không nên kết, thực ra quyển sách ấy không phải của chúng tôi, vật vô chủ chẳng trách nào bọn chúng dòm ngó”.

Lúc này Phùng Anh mới bớt giận, chợt nghĩ Đường Hiểu Lan sắp mất mạng, càng thêm đau lòng. Lý Trị nói: “Đường đại ca bị bệnh gì, có phải trúng ám khí có độc hay không? Muội nói cho huynh nghe thử không chừng huynh có thể trị”.

Phùng Lâm chen vào: “Quyển sách lúc nãy mà muội nói chính là di thư của Phó Thanh Chủ”. Phùng Anh nghe thế, trong lòng lại nẩy lên một tia hy vọng, nói: “Vậy huynh hãy mau đến xem thử. Nhưng biết tìm lá ngô đồng mùa thu và đế trống mái ở

đâu?” Lý Trị nói: “Tại sao cần phải có loại thuốc này?” Phùng Anh nói: “Là bài thuốc của Diệp Thọ Thường, ông ta là đồ đệ của Phó Thanh Chủ”.

Lý Trị nói: “Ồ, té ra là Diệp Thọ Thường. Trong sách của Phó Thanh Chủ từng nhắc đến tên ông ta, Anh muội, hãy cho huynh biết triệu chứng của Đường đại ca”.

Phùng Anh kể lại kỹ càng mọi chuyện, Lý Trị nhú mày, tự thấy không nắm được phân thắng.

Bởi vì chàng ta chỉ là đọc kỹ y thư, tinh thông y lý chứ không có kinh nghiệm lâm sàng, hơn nữa triệu chứng Đường Hiểu Lan, trong sách không những không ghi mà về mặt y lý cũng không thông. Nhưng vì để an ủi Phùng Anh, vẫn gượng cười nói: “Ngày mai huynh sẽ cùng muội đến thăm bệnh cho y”. Phùng Anh nói: “Có thể đi ngay bây giờ được không?” Lý Trị nói: “Cần gì phải gấp như thế?” Phùng Anh chảy nước mắt nói: “Huynh không biết đó thôi, nếu trưa ngày mai không kịp cứu thì chắc chắn sẽ chết”. Lý Trị nói: “Vậy các người ở cách đây bao xa?” Phùng Anh nói: “Khoảng hai trăm dặm!” Lý Trị nói: “Vậy canh ba hôm nay chúng ta sẽ lên đường, chắc là trưa ngày mai đến nơi. Xương tì bà của Trương Thiên Trì đã bị gãy, nếu không kịp thời cứu, y sẽ bị phế võ công. Tốt xấu gì y cũng là chưởng môn của một phái, chúng ta không thể để cho võ công của phái Thiên Đài bị đứt đoạn!” Phùng Anh suy nghĩ, xương tì bà của Trương Thiên Trì là do mình đâm thủng, lại nhớ chuyện Lữ Tứ Nương cứu Độc Long tôn giả, nghĩ mình mới gặp lại mẹ, vẫn còn có nhiều điều muốn nói, lại còn có ngoại tổ phụ nên khảng khái nói: “Được, chỉ đành như thế. Đường thúc thúc nói sống chết có số, chúng ta đành phải dốc hết sức”.

Khi đang nói, chợt có mười người trèo lên núi, Lý Trị vừa nhìn thì cười: “Lâm muội, khách của muội đã đến thăm. Những kẻ bị đao độc của muội đả thương, muội hãy trị cho họ”. Phùng Lâm bước lên, những người ấy quát tháo lại định bỏ chạy, Phùng Lâm nói: “Trại chủ của các người ở đây, nào, ta sẽ cho các người thuốc giải”. Thủ hạ của Trương Thiên Trì đã cứu trại chủ của mình, lại không nhận ra nàng là tỷ tỷ hay muội muội, là bằng hữu hay địch thủ, nhưng cũng kêu những người bị thương lên núi. Thế rồi trong đêm hôm ấy, cha con ông cháu nhận nhau, cả nhà lại được đoàn viên, ai nấy đều mừng mừng tủi tủi. Lý Trị lại giúp Phùng Lâm nhớ lại những chuyện trước kia.

Trời chưa đến canh ba, Lý Trị đã cùng Phùng Anh lên đường quay về cứu Đường Hiểu Lan.

Phùng Lâm ở lại an ủi cô giúp mẹ chăm sóc cho Quảng Liên. Họ đưa Phùng Anh xuống lưng chừng núi, Quảng Luyện Hà dặn đi dặn lại: “Sau khi Hiểu Lan khỏe, con hãy dắt hấn lên gặp mẹ”.

Phùng Anh vội vàng cùng Lý Trị xuống núi, nhân lúc trăng mờ sao thưa, cả hai thi triển khinh công phóng đi, trời chưa sáng họ đã ra ngoài Cư Dung quan.

Lý Trị chợt chậm bước, hỏi kỹ Diệp Thọ Thường đã đoán bệnh của Đường Hiểu Lan như thế nào, Phùng Anh kể rõ lại mọi việc. Rồi lại đưa bài thuốc của Diệp Thọ Thường cho chàng xem. Lý Trị thầm nhủ: “Gió thu hiu hắt, ngô đồng rơi lá. Dùng lá ngô đồng làm thuốc dẫn, chắc là muốn táo khí của người bệnh trầm xuống, qui thần ninh tĩnh. Những vị thuốc này đều là thuốc ninh thần, không phải là thuốc giải độc, không biết là lý lẽ gì?”

Lý Trị cứ mãi suy nghĩ, chân càng chậm lại, Phùng Anh đang nóng lòng, biết chàng đang dốc hết tâm trí, lại ngại thúc giục. Một lúc lâu trôi qua mà Lý Trị nghĩ chẳng ra. Chàng ngẩng đầu lên, thấy mặt trời đã lên đỉnh núi. Phùng Anh nói: “Đã nghĩ được chưa? Đi mau, kéo trễ!”

Ở góc núi chợt có người kêu: “Ồ, Lâm quý nhân, đừng vội! Hoàng thượng đang đợi đấy!” lại có người cười: “Hảo tiểu tử, người dốt quý phi bỏ đi, lại còn dám dâm Phật gia, may thay lưới trời lồng lộng thưa mà khó lọt, hôm nay lại gặp người! Hảo tiểu tử, sao còn chưa rút kiếm?” Phùng Anh và Lý Trị thất kinh, khi nhìn lại chỉ thấy hai người, đó là Hàn Trọng Sơn và Hải Vân hòa thượng.

Phùng Anh đang lòng lo như lửa đốt, Hải Vân hòa thượng chưa nói hết câu nàng đã rút soạt thanh kiếm phóng tới, một luồng kiếm quang đâm thẳng vào cổ họng của Hải Vân!

Hải Vân tưởng nàng là Phùng Lâm, nào ngờ kiếm pháp của nàng quá lợi hại, Hải Vân hòa thượng trở cây trường kiếm gạt xuống, khi lách người vai đã trúng một nhát kiếm, tức đến nỗi kêu lên oai oái. Phía bên kia Lý Trị và Hàn Trọng Sơn cũng rút binh khí.

Hải Vân hòa thượng tức muốn điên lên, nhưng Phùng Anh vì đang nôn nóng cứu người nên càng liều mạng hơn với y, nàng cứ lấy công đổi công chẳng hề thối lui!

Nội lực của Phùng Anh tuy kém Hải Vân hòa thượng nhưng kiếm pháp lại tinh diệu hơn y, nàng múa tít thanh kiếm đến mức gió mưa không lọt. Hải Vân hòa thượng chưa bao giờ xảy ra tình cảnh chỉ trong hai ngày mà bị thương hai lần, tuy không đến nỗi mất mạng nhưng nguyên khí cũng tổn thương. Lúc đầu còn có thể lấy công đổi công nhưng dần dần chỉ có thể chống đỡ.

Phía bên kia Lý Trị không phải là đối thủ của Hàn Trọng Sơn. Công lực của Hàn Trọng Sơn tương đương Liễu Ân, tay tị vân trợ của y múa ngang bổ dọc tựa như cây búa nặng ngàn cân đè xuống. Lý Trị liên tục đánh ra những chiêu nguy hiểm nhưng chẳng

thể nào lướt tới gần, Hàn Trọng Sơn cảm thấy kiếm pháp của chàng quý dị, cũng không dám khinh địch, vì y cẩn thận nên nắm được phần thắng nhiều hơn, y không nôn tấn công, chỉ muốn khiến Lý Trị khí cùng lực kiệt sau đó ra đòn sát thủ.

Đang lúc kịch đấu Hải Vân hòa thượng lại trúng thêm một nhát kiếm, lần này bị thương nặng hơn, ở ngực đã bị mũi kiếm vạch đứt một đường, Hải Vân hòa thượng vội vàng lướt tới gần Hàn Trọng Sơn, Hàn Trọng Sơn tức tối: “Quay về trước đi!” Rồi múa cây tì vân trợ địch với đôi kiếm của Phùng Anh với Lý Trị. Hải Vân hòa thượng cố nén đau bỏ chạy thực mạng.

Thế là tình thế lại thay đổi, Phùng Anh và Lý Trị liên tiếp tấn công, thế không gì cản nổi, Hàn Trọng Sơn công lực tuy cao nhưng đã mấy lần suýt nữa gặp nguy hiểm, bất giác thẫm lo. Phùng Anh quát: “Người có nhường đường hay không?” Hàn Trọng Sơn lách người gạt ngang cây trợ, đánh ra một chiêu Hoàn vân đoạn phong, không ngờ Lý Trị vẩy mũi kiếm, tựa hư tựa thực, Hàn Trọng Sơn suýt nữa đã trúng kiếm, khi thoát lui từ tay áo đã bị chém mất một mảng. Phùng Anh và Lý Trị múa kiếm tấn công tới, Hàn Trọng Sơn cố gắng chống đỡ một đòn, đột nhiên nhảy vút ra khỏi vòng kiếm, vung tay, hai món ám khí kỳ dị xé gió bay về phía địch thủ.

Té ra đó chính là cái Hồi hoàn câu của y, Lý Trị đã nghe nói đến loại ám khí này, không dám dùng kiếm chặn lại, liên tục vận dụng mấy loại thân pháp né tránh, Phùng Anh thấy Hàn Trọng Sơn võ công cao cường, ám khí lợi hại, thẫm nhủ: “Sức hai người mà không thể đánh thắng được y, nhưng chắc chắn y đã hao tổn không ít sức lực, chỉ bằng cứ dọa y một hồi”. Cái Hồi hoàn câu phát lên tiếng kêu u u, bay xéo tới, Phùng Anh dùng kiếm gạt một cái, cái Hồi hoàn câu đột nhiên hạ xuống, rồi lại bật lên bắn vào ngực của Phùng Anh, Hàn Trọng Sơn kêu lớn: “Không xong!” y vốn chỉ muốn khiến Phùng Anh bị thương để bắt sống, nào ngờ Phùng Anh hất một cái khiến cái Hồi hoàn câu bắn vào ngực của nàng. Hàn Trọng Sơn tưởng nàng là Phùng Lâm, mà Phùng Lâm là người hoàng đế cần bắt, Hàn Trọng Sơn vào lúc bất đắc dĩ mới dùng loại ám khí này.

Cái ám khí bay nhanh, Hàn Trọng Sơn muốn thu lại cũng không kịp nữa, chỉ nghe bốp một tiếng, cái Hồi hoàn câu cắm vào ngực của Phùng Anh, móc câu móc trước ngực của Phùng Anh. Phùng Anh kẹp tay rút cái Hồi hoàn câu ra, thần sắc vẫn tự nhiên, cười lạnh nói: “Ám khí này có thể làm gì được ta!” rồi thuận tay ném một cái, cái Hồi hoàn câu bay xuống chân của Hàn Trọng Sơn.

Hàn Trọng Sơn nào biết nàng mặc áo giáp, bất giác cả kinh thất sắc. Lý Trị và Phùng Anh lại vung kiếm xông lên.

Hàn Trọng Sơn nghĩ bụng dùng ám khí đã thương họ không được, có đấu nữa cũng địch không nổi đôi kiếm của họ, mà nếu bại trong tay hai kẻ tiểu bối thì thật không đáng. Y chỉ đỡ hờ một trợ rồi vội vàng chạy đi.

Phùng Anh lau mồ hôi trên trán kêu: “Nguy hiểm thật!” Lý Trị nhìn theo Hàn Trọng Sơn, thấy y chạy vào con đường về phía kinh thành, nói với Phùng Anh: “Chúng ta không thể đi đường lớn, nếu đuổi theo y, e rằng lại phải đấu một trận. Cứ vòng đường lớn mà đi thôi”.

Phùng Anh nhìn bóng mặt trời, nhíu mày nói: “Đi đường nhỏ gần hay xa hơn?” Lý Trị nói: “Có lẽ cũng không hơn kém nhau bao nhiêu, song hơi khó đi. Nhưng còn hơn là phải dần co với y”. Phùng Anh trầm nghĩ, quả thật chỉ có cách đó cho nên chẳng nói một lời chạy theo Lý Trị.

Với khinh công của hai người, nếu bình an thì có lẽ về trước khi mặt trời đứng bóng nửa canh giờ, nhưng bị Hàn Trọng Sơn chặn lại, mặt trời đã lên đến ba cây sào, Phùng Anh trong lòng đã gấp, cũng không màng đường lối gập ghềnh, cứ lao băng băng về phía trước. Lý Trị cũng chẳng thể nào đuổi kịp nàng.

Chạy được hơn một canh giờ, mặt trời đã dần dần lên đến đỉnh đầu! Phùng Anh nói: “Còn bao xa nữa?” Lý Trị thở gấp nói: “Bốn mươi dặm!” Phùng Anh trong lòng lo như lửa đốt, thấy mặt trời đã sắp đứng bóng, mà bốn mươi dặm ít nhất phải chạy thêm nửa canh giờ. Trong lòng hiện lên cảnh tượng Đường Hiểu Lan sắp chết nên đau như dao cắt, chợt nghĩ: “Chàng không thấy mình, e rằng chết không nhắm mắt!” lúc này nàng không còn dám hy vọng cứu sống chàng nữa, chỉ muốn trước khi chết có thể kịp gặp mặt lần cuối.

Phùng Anh dốc sức chạy nhanh như một cái bóng trắng, Lý Trị chạy sát theo sau nàng, vừa chỉ đường cho nàng vừa vận khí cầm cự, bốn mươi dặm trong chớp mắt đã vượt qua, hai người đã đến Tây Sơn, ngôi chùa Đường Hiểu Lan đang ở đã ở trước mặt.

Phùng Anh chợt kêu lên một tiếng, Lý Trị ngẩng đầu lên nhìn, mặt trời đã treo trên đỉnh đầu, tiếp theo lại nghe một tiếng âm vang lên, đó là tiếng ngọ pháo hằng ngày được bắn ra từ Trường lăng vào lúc giữa trưa, tiếng pháo vọng đến Tây Sơn.

Lý Trị nói: “Đến rồi, đến rồi!” Phùng Anh mặt tái nhợt, càng chạy nhanh hơn, lòng thầm nhủ: “Đến rồi có ích gì? Muộn mất rồi!” tim nàng đập thình thịch, trong chớp mắt đã đến trước cửa chùa, chỉ thấy Lãnh Thiên hòa thượng đang đứng chờ phía trước.

Phùng Anh vội hỏi: “Đường thúc thúc của tôi thế nào?” Lãnh Thiên mắt đầy lệ, khẽ nói: “Ở bên trong”. Phùng Anh nhìn sắc mặt ông ta, trong lòng thấy lạnh lẽo, mồ hôi tuôn xuống như mưa, người cứ run lên bần bật.

Lý Trị nói: “Anh muội, đừng lo, vẫn chưa đứt hơi là còn cứu kịp”. Phùng Anh chẳng nói một lời, kéo Lý Trị vào trong, chỉ thấy Cam Phụng Trì chạy ra nói: “Muội đến trễ quá rồi, không cần vào nữa!”

Chính là:

Sấm nổ một tiếng truyền tin xấu, chỉ lo nát lòng nữ nhi thôi.

Muốn biết sau đó thế nào, mời sang hồi sau sẽ rõ.

- o O o -